

По същия начин и партията измества присъствието си пиесата от крайна към междинна, разпределителна група, която във всеки момент може да злепостави този, който се намира в съседство с нея. Ловките - като писателя Кръстанов - влизат и излизат от нея, когато си поискат, или по-скоро когато си наложат добро поведение, което правят в случаи на крайна комуникативна нужда. Показателно е признанието му, идващо вече в края на пиесата, когато той е изхвърлен извън центъра на комуникирането, че служи на партията дори когато се забавлява. Останалите съзнателните, знаят, че това не е самоцел. И наистина изключение на Катя всички са или склонни да използват статута на партийното членство като трамплин, или са лесни жертви на техния шантаж. Междинната група на партията представлява едно добре изгладен механизъм на трансмисия, служещ за получаване на информация и нейното задължително еднопосочно предаване. Добре застрахованата и привидно защитена еднопосочност прави осигурената от партията позиция твърде изгодна от гледна точка на комуникативната стратегия. Макар и парадоксално на първо поглед, задържането в тази позиция изисква минимално стилистично отклонение от онези салонни реплики, които разчитат на изкусното финализиране и афористичното възражение.

Практиката на разколебания салонен лъв Кръстанов показва, че излизайки извън рамките на нулевия като степен на информативност език от бившите „литературни кафенета“ (които използваме неговото самолокализиране в самата пиеса), той веднага е изложен на опасност от грешки. „Мястото на тези, които се подвеждат, не е в партията“ - съобщава с финализираща аплодирова Нина на Кръстанов, имайки предвид изпуснатите от него идеалната изнудвачка Мери сведения, които биха могли да представляват добра поддържаща интрига на действието, ако действаше режимът на конферентация. Може да се твърди, че жената с минало Мери представлява изпълнител на наказателни присъди срещу всеки, който се отклони (нарочно или поради „подвеждане“ от системата на светска конферентация с фрази, носещи неясно различие (или по-скоро нещо повече) от стремежа за добро езиково пласиране и самопредлагане, ефектно имитиращо деловитостта прикриващо биографичните подробности именно зад паравана на мнимата деловитост.

Очевидно е, че изпълняването или дори изпълването на длъжността секретарка представлява бъдещето на жената с минало. Непрекъснатото говорене за нейните качества не е някакво обяснение, мотивиране или портретиране, а същността